

пиле. А отъ чардачето се люлѣе отъ смѣхъ дѣдото на Горчо — така весело се смѣе, че сълзи излизатъ отъ очитѣ му. Горчо се измъква отъ снѣга, отупва дрехитѣ си, после поглежда стареца и почва самъ да се смѣе.

Затрупаното село бавно отваря очи, надъ бѣлитѣ стрѣхи се вие синкавъ димъ и лениво се носи изъ небето. Яки мжже ринатъ огромнитѣ снѣгове предъ кжщитѣ си, кокошкитѣ тревожно крѣкатъ и търсятъ мѣсто да литнатъ отъ кокошарницитѣ. Едно рунтаво куче се дави по улицата, подскача изъ снѣга и се мжи да излѣзе на пѣртината. Снѣгътъ е дълбокъ надъ единъ метъръ, главитѣ на якитѣ мжже стърчатъ надъ него, като че ли сж потънали въ дълбоки бѣли тунели. Клониитѣ на овощнитѣ дървета едвамъ удържатъ снѣга и стоятъ тихо, сякашъ се боятъ да помръднатъ подъ тежкия товаръ. По старитѣ папуци на женитѣ се полепва снѣгъ и тѣ ходятъ едва-едва, като кривятъ краката си и смѣшно се клатушкатъ на страни. Когато по улицитѣ се пробива пжтъ, хората трѣгватъ съ дебели кожуси и топли бѣли панталони, увили краката си въ чисти навуца. Въздухътъ е чистъ, гласовѣтъ на хората звучатъ звѣнко и ясно, отъ устата имъ излиза пара. Изподъ сайвантитѣ измъкватъ огромни, сухи пѣнища, полека ги отърколоватъ въ хижитѣ си, да сж готови за Бѣдни вечеръ.

На улицата, подъ широкитѣ клони на орѣха, който прилича сега на голѣма стрѣха, стоятъ тримата приятели: Порчо, Дончо и Горчо. Пѣхнали ржце въ джебоветѣ си, тримата тихо говорятъ за коледуването и отъ време на време потриватъ зачервенитѣ си носове. Гледайте ги: Порчо е високъ и кокалестъ, неговата глава стърчи на дългия му вратъ, а калпакътъ леко се допира до низкитѣ клони на орѣха и рони снѣгъ. Главата на Горчо е скрита въ рамената му, неговитѣ крака сж кжси и малко криви, червеникавата коса виси изподъ калпака, като свилата на царевица. Дончо е най-низкиятъ отъ